

han navnlig gør den Betragtning gældende, at den Slags Krav, her er Tale om, navnlig ville være Krav, der støttes paa særligt Fundament, paa forbrøderiske Handlinger eller paa Handlinger, som i alt Fald ikke kunne siges at udspringe af selve Kontrakten, og som Følge deraf ville de ikke være Genstand for 3 Aars Præskription, men for 10 Aars Præskription. Derimod ere baade Nordmændene og Assessor Thomsen enige om, at der ikke er Anledning til at begrænse det, der omtales i § 3 Nr. 1, som er en Hovedbestemmelse i Loven, som Tilfældet er i mange fremmede Lovgivninger, saaledes at der kun skal være Tale om visse næringsdrivendes Forderinger paa deres Kunder for Varer, der ere leverede til Husbrug, som det hedder. Baade Nordmændene og Assessor Thomsen ere enige om, at de Forderinger, der her er Tale om, ere ganske i Almindelighed Forderinger, der udspringe af Kontrakt eller ifølge Leveance ved Køb og Salg, ved Brug af Ejendomme, ved Arbejde o. s. v., og de Grunde, der anføres for, at man ikke skal komme ind paa disse vidtløftige Distinktioner, paa Opregning af hele Klasser af næringsdrivende, endvidere for, at man ikke behøver at komme ind paa at skelne imellem, om den, der modtager Varen, modtager den til sin private Brug, sin Husbrug, eller til sin Næring, forekommer mig at være aldeles overtydende, og jeg tror ogsaa, som Udlandets Domsamlinger vise, at man derved vil undgaa at komme ind paa en forstræffelig Mængde uforsløse Diskussioner og Retssager, som disse Bestemmelser i Udlandet have affødt. Men der er altsaa paa det Punkt den Forskel mellem Assessor Thomsen og det norske Udstift, at medens Nordmændene ikke have turdet gaa videre end til at sige, at det er Forderingen paa Betaling, der præskriberes i 3 Aar, gaar Assessor Thomsen betydelig videre.

Maa jeg maaste her faa Lov til at omtale et Forhold, som jo er noget bellageligt. De Herrer ville forstaa, at saaledes som Assessor Thomsen formulerer sin Paragraf, vil den korte Præskription, 3 Aars Præskriptionen, i mange Tilfælde komme til at ramme Erstatningskrav i Kontraktforhold, hvilket vistnok er rigtigt. Men foruden disse er der hele den store Klasse af Forderinger, der betegnes som Erstatningskrav uden for Kontraktforhold, og med Hensyn til dem maa man i mange Tilfælde erkende, at er der noget Sted, hvor der er Trang til og Plads for en kort Præskription, er det netop med Hensyn til saadanne Skadetilføjelser uden for Kontraktforhold, og vi kende jo ogsaa i vor Lovgivning i visse Tilfælde kort Præskrip-

tion i saa Henseende. Men desuagtet have hverken Nordmændene eller Assessor Thomsen turdet gaa til at lovgive om dette Punkt. Det vil med andre Ord sige, at disse Erstatningskrav uden for Kontraktforhold komme ind under den almindelige Præskription, den 10-aarige Præskription, og ikke kunne nyde godt af den korte Præskription efter § 3. Det er mere tekniske Vanfæligheder ved Affattelsen, der have strækket disse Mænd tilbage fra at forsøge en anden Fordering; det staar jo det kommende Udvalg frit for, naar det mener, der er Trang til den kortvarige Præskription i disse Forhold, at forsøge paa, om man kan faa saadant noget stillet op.

Maa jeg gøre opmærksom paa en anden Divergens med Hensyn til dette Punkt, jeg taler om, hvor jeg finder, at Nordmændene have Ret, og Assessor Thomsen har heller ikke givet Grunde, hvorfor han ikke har fulgt Nordmændene. I det norske Udstift staar der, at i Forbindelse med disse Krav paa Betaling o. s. v. skal tillige forældes Fordingen paa Udlæg, man har haft, navnlig i Forbindelse med personligt Arbejde. Naar en Fuldmægtig, Kommissionær eller en Sagfører har haft en Affære for en Klient eller Mandant, vil han jo meget ofte have haft Udlæg i den Anledning, f. Eks. en Sagfører til Stempelpapir, til Retssagebyr o. s. v. Kravet paa Betaling heraf skulde efter Assessor Thomsens Forslag først præskriberes efter 10 Aar, medens derimod Sagføreren's Fordering paa Salær præskriberes efter 3 Aar. Jeg ser ikke, hvorfor man ikke skal følge Nordmændene, der sige, at saadanne Udlæg, der i slige Forhold have i Forbindelse med Arbejde, skulle præskriberes paa samme Maade som Fordingen paa Wederlaget. Det vil ellers føre til i mange Tilfælde, at ved disse Regninger, som en Kommissionær eller Sagfører kan have, skal man til at gøre en Sondring og sige: Ja, de Poster gælde endnu, thi der er 10 Aars Præskription for dem, de andre Poster ere forældede, da der for dem kun gælder en 3 Aars Præskription.

Jeg skal blot nævne, at i § 3 Nr. 5 har Assessor Thomsen en Bestemmelse om, at alle de Krav, der med et latinsk Navn kaldes conditiones indebiti, skulle forældes i 3 Aar, hvilket Nordmændene ikke have fundet Anledning til at gaa ind paa, fordi det ikke har nogen Interesse i Norge. Reglen er vistnok fuldstændig rigtig og forsvarelig.

Saa henleder jeg Opmærksomheden paa, at naar man sammenholder det danske Udstifts § 11 med det norske Udstifts § 14, hvor der gives Regler for, hvorledes der